

Any 2004. Laila Karrouch

Recordo perfectament el dia que vaig rebre una trucada des de Granollers i em van convidar a la festa MAJOR. De fet em van dir que és una gran festa; però, més que una gran festa, jo diria que és una SENYORA FESTA! De seguida he trobat que és una proposta molt original i que de cap de les maneres podria rebutjar-la. “Seran quatre dies que recordaràs sempre perquè seran diferents”, vaig pensar per a mi mateixa.

Capítol I: De festa a Granollers!

Recordo perfectament el dia que vaig rebre una trucada des de Granollers i em van convidar a la festa MAJOR. De fet em van dir que és una gran festa; però, més que una gran festa, jo diria que és una SENYORA FESTA! De seguida he trobat que és una proposta molt original i que de cap de les maneres podria rebutjar-la. “Seran quatre dies que recordaràs sempre perquè seran diferents”, vaig pensar per a mi mateixa. Em van aconsellar la pàgina web de la festa i de seguida vaig córrer a buscar informació. Al principi vaig pensar que seria una cosa molt fàcil de fer; després, però, no ho vaig veure tan clar. Haig de confessar que he tingut una miqueta de por, no sé per què, però és així. Abans d’iniciar el meu curt viatge des de Vic em vaig prometre a mi mateixa que disfrutaria al màxim i que no em preocuparia per res, que les coses no anirien malament. He aconseguit el meu propòsit fins que... hem arribat al tema de l'ordinador; es podria dir que no sóc gaire experta en el tema. Sort en tinc de la Míriam i de la Vanesa!

Vaig arribar ahir dijous cap a dos quarts de quatre de la tarda. Els carrers estaven bastant buits. M’he instal·lat a l’hotel Atenea, un hotel que m’ha donat bones vibracions des del principi. Dues hores més tard he sortit al carrer i m’he sorprès moltíssim de la gentada que hi he trobat; és impressionant, i això que només és el meu primer dia. Mentre la gent s’ho passa bé amb els espectacles, que són moltíssims, jo escampo la meua mirada pertot arreu en busca de carrers i places. Reconec que m’he atabalat una miqueta. De mica en mica oblidó el tema de l’orientació i començo a divertir-me amb l’ambient tan acollidor que s’ha creat. Caminant entre la gent m’he quedat parada de la varietat: gent jove i no tan jove, canalleta, molta canalleta petitona disfrutant de la festa amb els seus mocadors i samarretes de colors blanc i blau. La meua filla s’hauria tornat boja entre tants nens.

Em dirigeixo fins a la plaça de les Olles, la Porxada, el parc de Torras Villà... Vull estar a tot arreu; això sí, no em puc perdre el pregó de cap de les maneres! Quan he vist arribar els Xics a la Porxada fent un pilar caminat amb la petita Paula a dalt de tot, se m’ha posat la pell de gallina, ha sigut una entrada espectacular. Amb un somriure a la boca ens ha saludat. Tothom aplaudeix, cada cop més fort, jo entre ells. El pilar s’ha acostat fins a l’Ajuntament, i tots els qui esperen des de l’enorme balcó enfilen, amb una corda, la nena com un angelet. Jo no em conformo només a ser-hi, vull estar a primera fila per veure-ho tot de molt a prop. Passa a passa ho aconsegueixo. Amb el ritme del ball dels nans, del Colom, del Drac i de

l'espectacular actuació del grup que ha fet el pregó, els STREET STYLERS, les meves cames, i tota jo, ballem tímidament d'una manera inconscient; de fet, ningú no pot estar allà i no ballar.

Al Marroc les festes són bastant diferents d'aquesta, tenen una altra gràcia. Potser la que més sona és la festa del xai, que se celebra dos cops l'any, una després del mes sagrat (el Ramadà) i l'altra dos mesos més tard. No puc evitar fer una petita comparació i, si bé tenen poques semblances, veient la cara d'entusiasme de la canalla hi trobo el punt en comú: la il·lusió que els fa als menuts i als que no ho som tant. Avui he vist una festa diferent, una festa per a tothom, cosa molt difícil d'aconseguir: no és gens fàcil reunir centenars de persones en una festa major amb l'únic propòsit de passar-s'ho bé, i sense que hi hagi aldarulls. Granollers, també, ha fet que gent procedent de diferents països disfruti de la festa d'una manera natural. Hi ha una cosa que jo a hores d'ara encara no entenc: com és que d'una festa com aquesta, tan multitudinària i original, no n'havia sentit a parlar mai?!

Capítol II: A Granollers hi ha festa per a tothom

Avui m'he despertat molt d'hora, es pot dir que pràcticament no he dormit. Trobo que aquesta nit ha fet fresca, fins i tot fred: he estat a punt d'agafar una manta d'aquelles que escalfen tant... És que jo també...! He pensat en les nits a Nador en ple agost. Eren nits molt caloroses. Nador es troba al nord d'Àfrica, a uns deu quilòmetres de la ciutat de Melilla, i la calor hi pica fort: molta gent d'allà que arriba a Catalunya nota una diferència notable en el canvi de temperatures. És qüestió d'abrigar-se una miqueta més fins que tens el cos adaptat.

En pocs minuts em vesteixo. Baixo a la primera planta del mateix hotel Atenea. Prenc un deliciós cafè, al meu gust. Al meu costat dret un grupet de nois i noies parlen i riuen mentre esmorzen. A la meva esquerra una parella d'anglesos també fan la seva. Intento, d'una manera dissimulada, escoltar per veure què soc capaç d'entendre, però capto només la meitat de les coses... No m'anirien gens malament unes classes d'anglès. Tothom pren cafè, excepte una noia que beu un suc de taronja natural. Si fóssim al Marroc, segurament el cafè seria substituït per un saborós te amb menta.

Decidida i tranquil·la surto al carrer perquè hi ha molta festa per davant. Vaig cap a la plaça de Maluquer i Salvador per assistir a les classes de tai-txi Qigong. L'encarregada de fer-nos relaxar és l'Àngels Vendrell. Ho fa bé, molt bé.

—Ara girem el cos cap a la dreta i ara, a l'esquerra...—, diu. Hi ha algun despistat que va en sentit contrari. De seguida dissimula, rectifica i s'enganxa de nou al ritme del tai-txi. Molta canalla se suma al grup. Es posen davant de tot, al costat de l'Àngels i “un, dos, tres, un, dos...” M'estic allà fins al final. Al meu costat hi ha algú que ho segueix tot a la seva manera: un gosset amb un mocador blanc al coll. Està tranquil, s'ho pren amb calma.

Corro cap al parc de Torras Villà per veure l'assaig del ball de les donzelles. És una dansa molt divertida, que es balla en parella, noi i noia. M'han explicat que és un ball antic que ballaven les noies quan s'anaven a casar. Aquest ball no té res a veure amb la dansa del ventre. Al Marroc la practico molt perquè cada any hi ha molts casaments de familiars i amics.

Cada cop més i més gent arriba al parc per assistir a l'arrossada popular i tastar la paella,

molt esperada per tothom. Jo també l'espero amb il·lusió, mentre parlo amb la parella del meu costat. De fet m'hi acosto jo, en pla descarat, perquè tinc curiositat de saber d'on vénen –es veu que són estrangers–, i què els sembla la Festa Major de Granollers.

–Som de Bolívia i és el primer any que venim a aquesta festa–, em diu en Juanito.

–I no serà pas l'últim–, hi afegeix la Marlene, fent un ampli somriure al seu home. Els demano una pinzellada de les diferències que troben amb les festes de Bolívia.

–A nosaltres ens ha sorprès l'organització, és una passada, hi ha molta gent i ha de ser difícil controlar tot això.

Tots dos coincideixen en això, i jo també. M'han explicat que a Bolívia són típics la carrera embolsada (la cursa de sacs) i la competencia de huevos (cursa amb una cullera a la boca i un ou a dins, que guanya el que aconsegueix no trencar l'ou). Els nens s'ho passen bomba, aquí i allà, em diuen contents.

També he conegut en Hamid. Ell és d'una ciutat que es troba a un parell d'hores de Nador. En Hamid parla àrab i jo, berber. Em costa una mica, però entenc tot el que em diu i m'esforço a respondre amb un àrab que utilitzo molt poques vegades. Força gent no coneix aquesta diferència idiomàtica entre uns i altres. De fet és molt difícil saber quan algú parla àrab o berber, hi ha poques diferències.

A la tarda, és el torn de la passada de rajoles. Em poso més i més nerviosa cada cop que el locutor diu el temps que falta per al final. Resultat: guanyen els menuts Blaus i els adults Blaus.

Tinc un mal d'esquena de tant córrer amunt i avall...! Però encara queda el millor de tot, el correaigua. És la bomba!, realment espectacular. La gent va molla de cap a peus; tot i així, demanen més aigua. Impressionant. Em sembla que demà al matí hi haurà més d'un refredat a Granollers.

Capítol III: Que la festa no s'acabi!

Després de la gresca d'ahir a la nit, torno al mateix lloc per comprovar l'estat de la Porxada. Em pensava que la plaça estaria deserta; però no, veig que els granollerins aquesta nit tampoc han dormit. La gent esmorza a les terrasses dels bars amb tranquil·litat, carregant piles per a la resta del dia. Una petitona xinesa, de poc més d'un any, persegueix els coloms. No aconsegueix arregar-ne cap i s'enfada. Finalment ho deixa córrer, i agafada de la maneta del seu pare se'n va a jugar amb els altres nens.

Avui dissabte m'adono de la importància que té aquesta festa per a la gent de Granollers i la intensitat amb què la viuen. Veure tanta gent cantant, ballant, parlant o passejant em fa pensar que en aquest món no tot és violència i guerra, per sort. És sorprenent com els equips de Blaus i Blaus s'organitzen i aboquen la il·lusió en totes les proves. Des de fora no som conscients de la feinada que comporta tot això. Els que hi són ho saben de sobres, sobretot els caps de colla: que si falta això, que si hem d'anar allà, procurar que tot surti com estava previst... I tot perquè la gent puguem passar bons moments i desconnectar de la rutina diària.

Al Marroc el color blanc és el color que porta la gent gran, en la roba, en els mocadors del

cap... Les meves dues iaies, materna i paterna, sempre anaven vestides de blanc. De lluny semblaven angelets. També és el color que es posen les núvies el dia que es casen. La Cristina, d'Argentina, m'ha explicat que al seu país és el color de la puresa i de la netedat. El blau és un dels meus preferits perquè d'entrada em fa pensar en el cel i en el mar, tan relaxant. La Cristina també ho veu així.

És migdia. Els llançadors de rajoles preparen els braços per llançar la rajola amb tota la seva força. S'hi apunten més i més voluntaris. A mi em faria gràcia participar-hi, però haig de decidir-me i triar un dels colors, blanc o blau. Al final ho deixo córrer perquè els dos equips em cauen simpàtics i no em decanto per cap; potser l'any que ve quan vingui amb la família, per viure la festa de nou. La prova la guanya l'equip Blau amb un llançament llarguíssim d'un home alt i fort. El locutor ens recorda que després, qui ho vulgui, pot comprar el tiquet per a la botifarrada. Mil botifarres que desprenen una oloreta molt agradable. Jo observo com la gent prepara la taula al parc Torras Villà, transformat ara, com en l'arrossada, en un gran menjador. Em compro un entrepà de formatge i una beguda que em prenc amb molt de gust. Els musulmans no mengem carn de porc, per això no em quedo a tastar la botifarra. Al principi de ser aquí, quan els explicava això als amics i coneguts, no s'ho creien del tot i sempre em deien: "Noia, no saps el que et perds". De fet, la meua ciutat, Vic, és una zona de molt embotit i diuen que la carn de porc hi és molt bona.

A la tarda, mentre observo el ball de bastons infantil dels Blaus, penso que és una llàstima que la meua filla, que m'ha vingut a veure al matí, no s'hagi quedat a la tarda per pujar al tren Blau. S'ho hauria passat molt bé, com tots els que han passat per aquesta experiència i baixen del tren amb cara de satisfacció.

Tampoc m'he perdut el ball dels gegants ni l'espectacular estirada de corda. M'he posat a primera fila. La gent anima el seu equip. Miro la cara que fan els homes que hi ha davant de tot. Són molt forts.

Des de dalt d'un balcó del costat de l'Ajuntament, mirem el ball del Drac de Granollers. Els petards i el foc que deixa anar pels queixals fan que la plaça de la Porxada brilli amb llum pròpia. L'escena és màgica; per això, tothom grava imatges i fa fotografies, per tenir-les a casa com a record.

A la Porxada hi ha l'edifici de l'Ajuntament. L'alcalde, Josep Mayoral, m'ha explicat que es va construir al voltant dels anys 902–904(??) (he trobat que fou el 1586-1587). Té dues portes d'entrada que acaben, gairebé, en punxa. El balcó, amb les banderes blava i blanca a cada costat, sembla de conte de fades. La senyera penja des d'una finestra del segon pis i el vent, amb molta suavitat, la mou d'un costat a l'altre.

El dia és realment esgotador, però abans de tornar a l'hotel anem fins al parc de Ponent per veure la nit golfa infantil. Els pares fan més cara de son que els fills: ells s'ho passen pipa i tenen els ulls com taronges. "Hi deu haver algun nen a casa?", penso jo, perquè per l'hora que és, mitjanit, corren moltes criatures per aquí. De fet la Festa Major de Granollers també és la festa dels nens; per tant, també tenen el dret d'anar a dormir una mica més tard del compte. Bona nit, petits, demà serà un altre dia.

Capítol IV: Demà serà un altre dia

Avui diumenge és el meu últim dia a Granollers; potser per això m'he despertat una mica trista. Sóc conscient que són molts dies de festa i la gent de Granollers ja ha de notar el cansament. Jo també estic cansada, dormo poques hores per disfrutar al màxim: m'ho passo d'allò més bé!

Els meus pares van venir ahir al matí a veure'm. Els he posat al dia dels dos colors, i ells mateixos van poder comprovar l'ambient de la festa al carrer d'Anselm Clavé, durant l'estirada de corda: ho deia tot. En fi, que em fa molta pena que s'acabi perquè m'he sentit molt acollida i he agafat carinyo a molta gent.

Avui diumenge fa bon dia. A la Porxada hi ha molt art, el que les puntaires escampen per cada racó de la plaça. La Glòria i la Maria Teresa són amigues i fa molts anys que fan puntes de coixí per la Festa Major. M'expliquen que tot el que saben ho han après a l'escola de joventes.

—Això, quan ho saps fer, no ho oblides mai—, m'assegura la Maria Teresa.

—Quan els nostres fills són grans i nosaltres no sabem què fer, recuperem el temps perdut. Pensa que amb moltes senyores no ens hem trobat durant tot l'any, i avui, ja veus, totes som aquí—, diu la Glòria.

De fet, totes fan cara d'estar molt orgulloses d'exposar el que saben fer. A mi em fa la sensació que tot això es perd una miqueta. M'acosto a la senyora Maria, que és tota una veterana, i li pregunto si és així. Ella em diu que no, que és una cosa que no es perdrà mai.

—Maria, què passa amb els homes?, on són? Per què només hi ha senyores?—, li pregunto.

La Maria riu i em contesta que els homes pensen que això és cosa de dones, i torna a riure.

Una de les coses que encara em sorprenen són els castellers. Al Marroc no se'n fan. N'he vist altres vegades, però no deixen mai d'il·lusionar-me, i més encara vistos de tan a prop. Quan aquelles criatures s'enfilen a dalt de tot em fan patir una mica.

El matí passa molt de pressa. Ja són les tres de la tarda. Vaig a fer una volta, per veure els carromòbils. Els carrers tornen a estar plens de gent, hi ha algú a casa? El locutor demana al públic que no travessin el circuit perquè és perillós. De tota manera hi ha ambulàncies per si de cas.

A les set de la tarda tot Granollers es desplaça al Palau d'Esports per veure el concurs de rajolers. Se'm torna a posar la pell de gallina de veure més de quatre mil persones concentrades. Tothom anima els seus. Entre el jurat hi ha la Penda. Ella és del Senegal, té vint-i-nou anys i dos fills. M'explica que viu a Granollers des de fa dotze anys i que aquest és el primer cop que viu la festa. Em diu que no entén com se l'ha pogut perdre any rere any. La veritat és que jo tampoc ho entenc. La Penda m'aclareix que fins ara no li havia cridat l'atenció, però que d'ara endavant no se'n perdrà cap més. La veu potent d'en Pep Callau ressona per tot el Palau. L'speaker és fabulós. M'agrada quan diu allò de:

—Com està la força Blanca? Com està la força Blava? Com està Granolleeers?

I tothom contesta:

–Bééééé!

En Pep ens anuncia que plou molt i que algunes activitats queden suspeses. Quan sento això tinc una sensació estranya, com si la festa s'acabés de cop, com que es fes una cursa llarga i que a pocs metres de la meta es frenés de cop. De fet m'han explicat que cada any plou un dia o altre. Fins i tot he sentit algú que deia que s'hauria de plantejar, per a l'any que ve, portar paraigües blancs i blaus. No em sembla pas mala idea. Ja m'imagino la plaça de la Porxada coberta de paraigües dels dos colors.

El meu pare em truca i em diu que a Vic també hi plou. Vol venir, i jo li explico que la festa quasi s'ha acabat. Ell no em fa cas i pocs minuts després em diu que ja està arribant a Granollers, que vol saber el veredict final.

Altre cop la multitud torna a la plaça i tots mirem cap al balcó de l'Ajuntament per sentir el color guanyador. En Pep dóna les gràcies a tothom. L'alcalde també ho fa i es mostra orgullós de com ha anat la festa. Té motius per estar-ho. Finalment guanyen els Blaus. Moltes felicitats! Visca la colla Blanca! Visca la colla Blava! Visca Granollers, i gràcies per donar-me l'oportunitat de viure de prop una de les millors festes de Catalunya. Demà dilluns desitjo molta sort als que de nou s'incorporen a la feina. Jo ho faré dimarts i em fa tanta mandra...! Fins aviat Granollers!!

// S'ha separat la Galeria d'imatges corresponent al uploader d'imatges propi del content type,
// dels "nodes reference" als continguts de "Galeria d'imatges" pre-existents. ?> // Uploader
d'imatges ?> // "Nodes reference" a les Galeries d'imatges ?>

comunicacio@ajuntament.granollers.cat

URL d'origen:<https://www.granollers.cat/festamajor/any-2004-laila-karrouch#comment-0>